

Bønnelistas handlingsmønster på Kirkemøtet

Ikke alle har forstått Bønnelistas handlingsmønster på Kirkemøtet 2020. Noen syntes vi "holdt andakt" hele tiden og visste ikke hvordan man skulle forholde seg til det. Her kommer en liten forklaring:

- Vi tror at hvis noen skal ha nytte av den kristne tro, så må den praktiseres. Vi må altså forsøke å *gjøre* Bibelordet, som er vårt hoved-trosgrunnlag. Så har vi trosbekjennelsene og vårt øvrige trosgrunnlag i kirken som viser oss hva som er det viktige og sentrale budskap i Bibelen og hvordan dette skal forstås. Disse trosbekjennelsene forteller oss altså hva kirkens ledere og tenkere har kommet frem til i løpet av rundt 2000 års bønn, arbeid og refleksjon over hva som er viktig i Bibelen og hvordan den skal forstås. Trosgrunnlaget er altså kirkens læremessige hukommelse.
- Hvis det skal forventes at noen skal *gjøre* den kristne tro i samfunnet, så må det jo være oss i kirken og særlig vi som leder kirken. Så da blir spørsmålet: Hvordan kan vi praktisere den kristne tro som ledere i kirken? Hvordan ser det ut? Hva gjør vi rent praktisk?
- Hvilke ledermodeller finner vi i Bibelen, kristendommens kilde og grunnbok? I GT finner vi det vi kaller teokrati, altså at Gud leder folket. Gud kaller Abraham, Moses, folkets ledere og profetene. Dette teokratiet blir byttet ut med kongedømme da folket ønsker seg en konge, akkurat som nabofolkene. (1 Sam 8,5-7) Folket vil heller ha en jordisk konge fremfor Himmels Gud som sin konge. Leser vi videre i 1 Sam 8 så ser vi at Gud advarer mot dette, og forklarer alle ulemper det vil medføre: skatt, slavearbeid osv., men Gud gir dem allikevel lov til å få en konge (v 22).

Tar vi en titt i Det nye testamentet, så finner vi også der teokrati-tanken igjen, altså at Gud selv skal være den enkeltes herre og hode (1 Kor 11,3, Ef 2,10). Det står at Jesus er menighetens hode og at menigheten er Jesu kropp (Ef 4,15-16), og at et tegn på at du har Den hellige Ånd er at du kan bekjenne at Jesus er herre (1 Kor 12,3), altså at Jesus er sjefen. Ser vi hvordan de første kristne disiplene, menighetene, misjonærene og menighetsplanterne levde, så var det med Jesus som herre. Altså på en teokratisk måte. Lederne var opptatt av lesningen av Guds ord, altså Det gamle testamentet og etter hvert noen av brevene som vi har i Det nye testamentet, som sirkulerte rundt i menighetene. De var dessuten opptatt av bønn og Guds ledelse på forskjellige vis. Dette kan vi få eksemplifisert ved å lese Apostlenes gjerninger. For eksempel: Paulus og Banabas blir sendt ut som misjonærer, fordi «Den hellige Ånd sa det til menigheten under en gudstjeneste» (Apgj 13,2). Paulus og hans menighetsplanter-gruppe endrer reiseplaner pga. et syn om natten (Apgj 16,9) osv.

Så hvis vi nå skal prøve å praktisere vårt trosgrunnlag – altså være eller leve som kristne, så må vi gjenvinne denne formen for lederskap, der Jesus mer konkret er vår personlige leder, menighetens og kirkens leder. Så er det store spørsmålet: hvordan skal vi gjøre det i praksis?

Det er ikke mange år siden Den norske kirke var en statskirke. Nå er den formelt blitt en stor frikirke, men veldig mye er naturlig nok som før. Før var staten kirkens herre. Derfor er kirkens ledersystem bygget opp slik vår statsforvaltning er bygget opp, og kirkens ledertradisjon er også bygget opp på politisk vis, der bispedømmerådene enkelte steder kan forveksles med et kommunestyremøte og Kirkemøtet med Stortinget. Staten ønsker fortsatt å være herre over kirken ved å tvinge den til å være politisk korrekt. Det kan vi lett se i den nye tros- og livssynsloven, selv om det også er noen

lyspunkt i denne loven.

Som jeg har sagt før: hvis ikke vi som er i kirken skal praktisere vår tro, hvem skal da gjøre det? Så hvordan praktiserer vi et kristent lederskap, for eksempel på Kirkemøtet? Hvordan kan vi i praksis la Jesus være herre i Kirkemøtet? Dette kan vi gjøre ved å ha rikelig med tid til åndelig påfyll, åpningsgudstjeneste, bibeltimer og tid til refleksjon og bønn, og så saksbehandling. I saksbehandlingen må vi ta med vår kristne tro, slik at vår refleksjon og valg i de enkelte sakene er utfra Bibelordet, utfra tanken: Hva ville Jesus ha gjort, - i denne situasjonen? Hva er det Han synes er sentralt og viktig? Osv. Dette finner vi ut gjennom god kjennskap til vårt trosgrunnlag, altså Bibel og trosbekjennelsene.

Så hva prøvde Bønnelista på Kirkemøtet 2020? Vi prøvde å bringe frem denne Bibelske refleksjonen, vitnesbyrdet om at Jesus både lever i dag og hvordan vi opplever han og hvordan han har møtt den enkelte. Vi har prøvd å si at Han har noe å si oss i den aktuelle situasjonen, og vi har prøvd å vise at vi ønsker å ære Han og ha Han som herre i kirken og i våre egne liv. Vi har altså prøvd å praktisere vår kristne tro på Kirkemøtet. Dette vil nødvendigvis til tider bryte mye med den rent politiske form som vi ser på Kirkemøtet. Demokrati er overraskende nok også en ikke-kristen styringsform. Det er en politisk styringsform, som vi ikke finner i det kristne trosgrunnlaget.

Siden kirken er i stor nedgang, forfall og vi nå også ikke lenger er en statskirke, men en frikirke, er det naturlig at vi må søke å finne vår identitet som kirke. Det gjør vi ikke ved å gjøre alt som før eller være lik alle andre, altså være politisk korrekte. Kirken kan bare finne sin identitet ved å søke inn til sitt trosgrunnlag og praktisere dette. Bare da vil kirken gjenvinne sin funksjon og posisjon i samfunnet. Det er dette Bønnelista ønsker og som vi også prøvde å praktisere på Kirkemøtet 2020. På kort sikt vil vi tape på dette, men på lengre sikt er dette kirkens eneste håp.